

لنډه كيسه

د هېڅ نوم او
Ketabton.com
نه شوم

ليکوال: واجد منگل

د هيڅ درد دوا نه شوم

ليکوال: واجد « منگل »

ترتيب: افغان کتابتون

پيل

زيات وخت تېر وو، پوره دولس كاله له كورنۍ، كلي او وطنه ليرې وم. په كوچنيوالي مي دې بېلتون ته غاړه وركړې وه.

كور كي يوې كوچنۍ خبرې زما د ژوند برخليک بدل كړ او تر بل هېواد يې ورسولم.

پوهيدم، كورنۍ به مي ډېر ځايونه را پسې لوټ په لوټ كړي وي، دومره انتظار به يې، لكه ستوري يې چې د شپې راتلو ته كوي، كړی وي. يا شايد له څو كالو وروسته يې په مرگ حساب كړی وم.

خو زه، د كلونو دردونو له زغملو سره سره بيا هم ضد نيولی وم. نه پوهيدم چې ولې، بېرته كور ته تلل مي نه غوښتل.

د نړۍ تر ټولو بڼايسته ځای كي، له بڼايسته خلكو سره اوسيدم، خو دا بڼايسته ځای راته وروسته دوزخ بڼكاریده.

هر څه مي لرل خو د زړه سکون نه وو. هڅه مي كوله، ټول هېر كړم، نه كیده، ورځ په ورځ مي زړه را تنگېده، له ژونده ستومانه وم، زړه مي د مور غېره غوښته، هغه غېره چې د نړۍ تر ټولو سترې زوی پكې آرام وكړي.

بله لار نه وه، ليونتوب مي په ځان نه لوریده، دوه اختياريه مي لرل، بېرته كور ته تلل يا همداسې سرگردانه پاتي كېدل.

له ځان سره مې وويل: تر کله به ضد نيولی وم؟، ايا بڼه نه دی چې نور بايد کور ته لاړ شم؟، ايا ما بد نه دي کړي؟

نه پوهيدم، نور مې دا بېلتون نه شو زغملی، افغانستان ته لاړم...

کور مې له ښاره ليرې په يوه کلي کې وو. نه وم خبر چې کورنۍ مې لا تر اوسه هلته اوسېږي يا نه؟

زړه نا زړه مې له يو سراچه ډوله موټر لرونکي کس سره خبره وکړه، د کلي نوم مې ورته وويل.

پاو مزل مو وکړ، سر مې د موټر د دروازي له شيشې سره لگولی وو، د وطن ننداره مې کوله، له سترگو مې بې اختياره اوبښکې توپيدې، هره سيمه راته نوې ښکارېده، بايد نوې وای، دولس کاله ترې ليرې وم.

د اوړي موسم وو، هوا گرمه وه، د مازديگر لمر د افغانستان د غرو په لوړو څوکو خپلې وړانگې غورولې وې.

وروسته موټر چلونکي مې فکر را خراب کړ:

- را ورسيدو.

دوه سوه افغانۍ مې ور وشميرلې. موټروان اکسيلېټر ته پښه ورکړه، شاته په سرک خړې دورې پورته شوې...

شاوخوا مې وکتل، ټول ځایونه نا اشنا وو، د کلي بڼه زیاتره بدله وه، ډېر کورونه په کنډوالو بدل شوي وو، خاص څو لویې نوې ودانۍ تر سترگو کیدې.

وراندې لارم، هیڅ نه پوهیدم چې کوم ځای ته روان یم، خلکو هم نه پیژندم، د کلي ماشومان اوس زلمیان شوي وو او زلمیان بیا په پخه عمر کې وو.

د سیمې د بڼې بدلیدو له امله مې کور نه شو پیدا کولی، دومره مې په ذهن کې وو چې له یو سپین رنگه جومات سره نیردې اوسیدو.

یوې او بلې خوا وگرځیدم، مخې ته له یو دېوال سره شنې گڼې ونې ولاړې وې. دا هغه ونې وې چې ما او ورور مې کپنولې وې.

بیا مې جنوب خوا ته وکتل، لویې لویې ودانۍ جوړې وې خو سپین رنگه جومات هماغسې رنگ وو.

سم باوري شوم، کور مې سم کړ، دروازي ته ور ورسیدم. شاته مې د موټر غبر تر غور و شو، د خام سړک په یو رنگ ځای کې کې تور رنگه موټر په ډېرې تېزۍ سره ودرېد. د بڼې اړخ ټایرونه یې د سړک رنگ ځای ته برابر شول، له کندی اوبو څرېکه وکړه، پاکي جامي یې را ولرلې. پاس مې ور وکتل، یو ځوان هلک ترې رابنکته شو، زړې او خیرني جامي یې اغوستې وې، ستړی بنکاریده، لاسونه یې په رنگ تور شوي وو. شونډې یې چاودې وې. فکر مې وکړ، بنایي د کلي یو کس دی. وروسته بڼه نیردې راغی، په حیرانۍ یې راته وکتل، بیا مې له مخې تېر شو، د یوې ماتې خړې لرگینې دروازي خوا ته یې گامونه واخیستل...

اتکل مې غلط وو، له کاره ستړی ستومانه راستون شوی دا هلک مې کشر ورور وو.

څو شیبې په ځای کې ولاړ وم، کور ننوتلو ته مې زړه نه شو بڼه کولی، سل زړونه مې سره وتړل، په انگرې ور ننوتم.

اه! هغه پخوانی لویه حویلی نوره نه وه پاتې، چارچپیره خام دېوالونه تاو وو، یوازې یوه کوټه او تشناب ور پاتې وو.

کشر ورور مې په داسې حال کې چې ځمکه یې جارو کوله، را وکتل. زما څیرې ډېر بدلون کړی وو، نه وم یې پیژندلی.

مور مې د کوټې ته جوړ کوچني سالون کې په ویل چیر (معیوبینو چوکۍ) ناسته وه، له اوږو مې بکس بسکته کړ، ور منډه مې کړه، په پښو یې ور پرې وتم، له اوبنکو ډکې سترگې مې ور واړولې:

- مورې! عابد یم.

غلي وه، د خبرو سپکه نه وه ور پاتې.

زه هم چوپ وم، ذهن کې مې را تېر شول؛ ولې مې مور عکس العمل وه نه بنود؟

شاته مې مخ واړو، ورور مې هماغسې ولاړ وو، جارو یې لاس کې نیولې وه.

را ویې کتل، په تندي کې یې گونځې پیدا شوې، په زوټه (زوره) یې را غږ کړ:

- زموږ له ځوریدو دې ډېر خوند واخیست؟، کور ته نه راتلل درته ډېر خوند در کړ؟ ها؟

ويې توخل، مخ يې سور واوبنت، جارو يې له لاسه وه غورځيده، په خشکه (غوسه) يې وويل:

- ته به اوس زموږ د کوم درد دوا شي؟ مور به مې هماغسې روغه کړي؟ پلار به مې بېرته را ژوندی کړي؟

د بني اړخ دېوال ته يې گوته ونيوله:

- هغه دوه مشران ورونه به بېرته سره يو ځای کړي؟

وروسته غلی شو، چا خبرې نه کولې. ما مې د موي سترگو ته وکتل، خره پرده پرې راغله، بېرته يې خلاصې کړې، غټه اوبنکه يې له سترگو او غورځيده...

ورور مې په حقه وو، مور مې را پسې د خبرو او ولاړيدو سپکه له لاسه ورکړې وه، پلار مې د غم او خفگان له امله مړ وو، دوه مشران ورونه مې جدا شوي وو، د کور دروازي اوس د يوې پر ځای، درې شوي وې. لنډه دا چې هر څه بدل وو. زه بېرته راغلم خو د هېڅ درد دوا نه شوم...

پای

يادونه!

خپل نظرونه مو په لاندې ادرسونو را سره شريک کړئ! ستاسې نېک نظرونه ما سره
ډېره مرسته کولى شي.

فيسبوک: [Wajid Mangal](#)

واتساپ: [+4368864664143](#)

ايمپل: wajidmangal2003@gmail.com

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**